

[E]ner Larsen]

altså nødvendigt, at man trækker nogle paralleller op her for at vise, som jeg indledningsvis sagde, at hykleriet triumferer i den borgerlige lejr, når man taler om arbejdsmarkedet.

Det, det drejer sig om, hr. arbejdsminister, er, at folk, der positivt benytter sig af den foreningsfrihed, de har, bliver smidt på gaden, godt nok med en anden begrundelse, men man ved præcis, hvad det handler om, og de skal altså stilles ringere. Så er det, hykleriet kommer ind i billedet, når man kan se, at der er en meget lille gruppe, der optræder som politiske provokatører. Det er rent faktisk det, mange af dem gør. Nogle af dem er venstremedlemmer. De optræder som politiske provokatører, og de skal have positiv særbehandling i forhold til erstatning, som andre skal have.

Og så kan arbejdsministeren nok så meget tale om, at her er det spørgsmålet om bevisbyrde. Det er noget, man politisk må forholde sig til, om man er hykler eller man ikke er hykler, og det er man i den borgerlige lejr, når man ikke vil tage det op. Det er meget brugt, at folk bliver smidt på gaden, fordi de henvender sig i den fagforening, som man så stolt heroppefra hæver de da såmænd gerne må være medlem af.

Man har ingen beskyttelse overhovedet, og det fejler arbejdsministeren bare til side og siger, at her er tale om bevisbyrde. Det er ren konservativ politik, at nogle mennesker skal behandles dårligere, og det er, fordi man har det forhold til fagbevægelsen, som man har.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det, der kalder mig op, er arbejdsministerens utrolig spændende tale om sammenlignelige områder, hvor man skal kræve genansættelse. Vi fik i hvert fald nogle gode argumenter, vi kan bruge til at skrive i betænkningen, når vi skal afgive betænkning om ligeløn og ligestilling.

Jeg vil godt sige til ministeren, at jeg er enig med ministeren i, at det er utrolig svært for en medarbejder at blive genansat, hvis kollegerne på arbejdspladsen ikke bryder sig om lugten i bageriet, når det menneske er der. Det er utrolig svært, det er jeg enig med arbejdsministeren i. Men at sammenligne det med en kvinde, der er blevet afskediget på grund af graviditet, at det skulle være lige så vanskeligt at få en genansættelse sat sammen, vil jeg tage afstand fra. Det er naturligvis ikke rigtigt. Det kan kun væ-

re rigtigt i det tilfælde, hvor arbejdsgiveren har haft fingrene for langt fremme.

Altså, jeg synes ikke, det er en rimelig sammenligning, men ministeren skal være klar over, at de argumenter, ministeren har brugt her, med sammenlignelige områder osv., vil vi naturligvis tage til indtægt. Når ministeren har lagt et forslag frem om to års erstatning ved usaglig afskedigelse, vil det indgå i vores debat og i vores tanker omkring tryghedslovgivningen samt i spørgsmålet om usaglige afskedigelser på grund af graviditet. Så vidt jeg husker, er det kun 39 uger, ministeren har strakt sig til at ville udvide denne erstatning med. Det må have den konsekvens, at vi ser på tingene, som de er, og at vi drager konsekvenser af ministerens argumentation.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det er den sidste korte bemærkning i denne omgang. Hr. Glønborg.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg undlod i første omgang at kommentere enkeltheder, men spørgsmålet om genansættelse synes jeg alligevel er kommet så meget frem nu, at jeg lige vil nævne det.

Nu taler hr. Kaj Poulsen om sammenlignelige områder. Før var hr. Kaj Poulsen ovre i det kirkelige, om man var tilfreds, om det var mullahen, der talte, når man gik i kirke. Det får mig til at gætte på, at når så mange socialdemokrater og den såkaldte enhedsfagbevægelse er så bange for anderledes tænkende og menende, så er det nok egentlig ikke af ond vilje. Det er simpelt hen, fordi de er så levet ind i én måde at tænke på, én måde at opfatte på, at de bliver nervøse, når der er nogen, der vil prøve på at løse problemerne på en anden måde. Må jeg blive i sammenligningen med det kirkelige område: jeg synes bare, det er dejligt en gang imellem at gå hen et helt andet sted og høre tingene udlagt på en helt, helt anden måde. Det kan være en inspiration.

Derfor forstår jeg ærlig talt ikke, at enhedsfagbevægelsen med socialdemokratisk islæt, som jeg er sikker på vil blive ved med at være den store og altdominerende, er så hundeanngst for, at der på arbejdspladsen er blot ét menneske, som ønsker at løse konflikter og lignende på en anden måde end den, man er vant til, og